

[Ragnhild Andersen.]

kvindelige talsmand, det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, har været med til at underskrive betænkningen, skulle man ikke have troet. Men det skulle man altså opleve, ligesom man skulle opleve, at den ærede ordfører for den højtærede handelsministers parti stod her og hævdede, at man måtte ikke sætte indtægtsgrænsen op, for derved kunne man skade de enlige mødre. Hvad er nu det for en tale, at man kan skade de enlige mødres goodwill ved at sikre dem et lille, beskedent bidrag, som jo ikke engang dækker alle de udgifter, som moderen har ved barnets forsørgelse?

Den højtærede socialminister var inde på nogle af de samme synspunkter og kom med forskellige beregninger over indtægtsforholdene her i landet. Det være langt fra mig at påstå, at en kontorist eller et postbud med flere børn sidder særlig godt i det med 9 600 kr. i årsindtægt. Jeg ved meget vel, at disse familier naturligvis også må have økonomiske besværligheder, men, ærede medlemmer, glem stadig ikke, at den enlige moder aldrig har en ægtefælle, af hvem hun kan forvente en håndsrækning, aldrig! Hun må bygge på sine egne hænders arbejde, og denne kendsgerning fordrer af os, af det offentlige, at vi giver hende den hjælp, der ligger i, at hun i hvert tilfælde får sikkerhed for, at hun kan få sine børnebidrag forskudsvis udbetalt af det offentlige.

Når man her taler om indtægterne for postbude, kontorister og ufaglærte arbejdere, så ved alle i det høje ting jo udmærket, at de fleste af disse menneskers hustruer er nødt til at gå på arbejde samtidig med ægtefællen, forsåvidt de ønsker at give deres børn en uddannelse. Den enlige moder har kun sig selv; det skal man huske, når man her stemmer nej til at sætte indtægtsgrænsen op til 8 000 kr., for derved modsætter man sig det store flertal af de enlige mødres interesser, og det skulle det høje ting ikke gøre efter al den tale om, at man er rede til at hjælpe dem over deres besværligheder. Det er det mindste, som kommissionen har foreslået, som mit parti har foreslået, og som man kan gøre her i dag, den mindste hjælp, man kan give de enlige mødre.

Socialministeren (Strøm): I mit første indlæg forsøgte jeg at gøre det klart, at ved det, der er tale om her, svigter vi ikke den enlige moder. Vi er medvirkende til at gennemføre en lovgivning, der forbedrer vilkårene for den enlige moder, men vi gør det på en sådan måde, at der tages skyldigt hensyn til dem, der skal betale, fordi de, der skal betale, er de ufaglærte mandlige arbejdere, kontoristerne og postbudene med indtægter, der er mindre end den, den enlige moder skal have for at kunne få udbetalt bidrag af det offentlige. Det er ud fra disse betragtninger, vi må se og vurdere sagen; vi må se på helheden, og det er det, jeg har gjort. Det er derfor, jeg anbefaler, at man stemmer imod det ærede medlems ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Ordføreren (Nina Andersen): Jeg vil gerne understrege, at det ærede medlem fru Ragnhild Andersen igen gik uden om den realitet i det foreliggende ændringsforslag, som jeg finder uacceptabel, nemlig at man vil gennemføre forskellige indtægtsgrænser for de to grupper i befolkningen, som i givet tilfælde kan få forskudsvis udbetaling af det offentlige, de enlige og ægteparrene.

(Kort bemærkning).

Ragnhild Andersen: Den højtærede socialminister mente, at når vi forbedrede lovgivningen som af mit parti foreslået, ville vi komme i modsætning til postbudenes, kontoristernes og de ufaglærte arbejderes interesser. Den højtærede socialminister gjorde opmærksom på, at det var dem, der skulle betale. Jeg har imidlertid ikke givet udtryk for, at fædrene ikke skulle have betalingspligt overfor mødrene, når der er tale om fædre, der har økonomisk evne til at betale bidraget. Naturligvis anser jeg det i første række for fædrenes pligt at betale, men jeg mener samtidig, at det er det offentliges pligt at udlægge pengene og ordne sig med de fædre, som er forsømmelige overfor mødrene. Det har jeg sagt mange gange fra denne talerstol. Jeg ønsker ingenhunde, at man skal frede fædrene og lade det offentlige betale. Forsåvidt de har mulighed derfor, økonomisk evne dertil, skal de natur-